

Το Πάσχα του Μεχμέτ Μπέη (ή ο κρυφός Χριστιανός). Μία συγκλονιστική ιστορία με κρυπτοχριστιανούς

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Μία συγκλονιστική ιστορία από το Αναγνωστικό της Στ Δημοτικού του 1947

Είναι τρεις η ώρα μετά τα μεσάνυχτα και σπάνιοι οι διαβάτες στο δρόμο. Είναι οι τελευταίοι που γυρίζουν από την πρώτη Ανάσταση και πηγαίνουν βιαστικοί στα σπίτια τους.

Σε λίγο τίποτε πια δεν ακούεται και νεκρική σιγή βασιλεύει σ' όλη την τούρκικη συνοικία του Ηρακλείου.

Ξαφνικά, ανοίγει αθόρυβα η αυλόπορτα ενός μεγάλου σπιτιού και προβάλλει ανθρώπινο κεφάλι. Γυρίζει δεξιά και αριστερά και παρατηρεί με προσοχή μέσα στα σκοτάδι. Τραβιέται μέσα και πάλι ξαναφάνεται και κοιτάζει με προσοχή.

-Ελάτε, δεν είναι κανένας, ακούεται χαμηλή φωνή.

Τρεις σκιές, η μια μεγάλη και οι δύο μικρότερες, βγήκανε στο δρόμο.

-Πάμε γρήγορα, ψιθύρισε ο ψηλός άντρας πάμε γρήγορα, γιατί αργήσαμε και θα μας περιμένει. Σκέπασε το πρόσωπο με το μαντήλι σου, Εσμέ! Ρεσίτ, δός μου το χέρι σου!

Περπατούσανε κι οι τρεις σιωπηλοί στο σκοτάδι. Μόλις όμως έστριψαν το στενό σοκάκι, βρήκανε μια γριά, που κρατούσε στο χέρι της αναμμένη λαμπάδα. Περπατούσε με κόπο, γιατί ήταν πολύ γριά. Και φρόντιζε με το αδειανό χέρι να προφυλάξει τη λαμπάδα της από τον αέρα, για να φέρει στο σπίτι το φως της Αναστάσεως, που πήρε από την εκκλησιά.

Όταν είδαν το φως της λαμπάδας οι τρεις νυχτερινοί διαβάτες, γύρισαν αλλού το κεφάλι τους, για να μην γνωριστούν. Του κάκου όμως. Η γριά σήκωσε τη λαμπάδα της και τους φώτισε.

-Πολλά τα έτη σας, Μεχμέτ Μπέη! είπε η γριά.

-Καλημέρα, κυρά, αποκρίθηκε εκείνος, και του χρόνου! Και τράβηξε το δρόμο του.

Η γριά τους κοίταξε από κοντά, ώσπου τους έχασε από τα μάτια της.

«Περίεργο πράγμα!» είπε με το νου της. «Που να πάνε τέτοια ώρα ο Μεχμέτ μπέης με τη χανούμισα και το γιό του; Χριστέ μου, δεν κάνεις το θάμα σου να γλιτώσουν οι Χριστιανοί από έναν Τούρκο;»

Βυθισμένη στο σκοτάδι ήταν και η εκκλησία του Αγίου Μηνά. Εδώ και λίγη ώρα, χιλιάδες κεριών τη φώτιζαν χιλιάδες Χριστιανών στην αυλή της έψαλλαν χαρμόсуна το «Χριστός Ανέστη». Τώρα έμεινε μόνο το άρωμα του λιβανιού και των κεριών. Και μόνο το καντήλι, που έκαie μπροστά στην ασημένια εικόνα της Παναγίας, θαμπόφεγγε. Παντού βασίλευε απόλυτη σιγή.

Δύο χτύποι ακούστηκαν στην εξώθυρα. Από ένα στασίδι σηκώνεται κάποιος και τρέχει ν' ανοίξει ήταν ο παπάς του Αγίου Μηνά.

Οι τρεις νυχτερινοί διαβάτες μπαίνουν αθόρυβα στην εκκλησία και φιλούν το χέρι του παπά. Σφαλίζουν καλά την πόρτα, προχωρούν ευλαβικά στο εικονοστάσι, γονατίζουν και κάνουν το σταυρό τους. Ο παπα-Γρηγόρης μπαίνει από τη δεξιά πόρτα στο ιερό, ανοίγει την Ωραία Πύλη και λέει στο μικρότερο από τους τρεις:

-Έλα, παιδί μου, να με βοηθήσεις! Και του δίνει μια μικρή λαμπάδα, που την άναψε από το ακοίμητο φως, που είναι πάνω στην Άγια Τράπεζα.

Ο παπα-Γρηγόρης φόρεσε το χρυσοκέντητο πετραχήλι του, πήρε με βαθύ σεβασμό το Δισκοπότηρο και πλησίασε στην Ωραία Πύλη. Μπροστά του στέκεται το συμπαθητικό τουρκόπαιδο, ωχρό, συγκινημένο, με τη λαμπάδα στο χέρι.

-Πλησιάστε, είπε ο παπάς στους άλλους δύο.

Πρώτα πλησίασε η γυναίκα, τριάντα έως τριανταπέντε χρονών. Ήταν ωχρή και βαθιά συγκινημένη. Τη στιγμή που ανέβαινε τα σκαλοπάτια του ιερού, χρειάστηκε να την υποστηρίξει ο Μεχμέτ μπέης, για να μην πέσει. Τα μεγάλα μαύρα μάτια της ήταν δακρυσμένα.

-«Μεταλαμβάνει η δούλη του Θεού Μαρία, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος», είπε ο παπάς μ' επισημότητα και της έδωσε την Άγια Μετάληψη.

Δύο μεγάλα δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπο την σεμνής εκείνης γυναίκας κι ακούστηκε να ψιθυρίζει: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία σου».

Πήρε έπειτα η γυναίκα τη λαμπάδα στο χέρι τη κα πλησίασε το παιδί.

-«Μεταλαμβάνει ο δούλος του Θεού Νικόλαος». επανάλαβε ο παπάς, κοιτάζοντας στοργικά το συμπαθητικό παιδί.

Τώρα ήρθε η σειρά του Μεχμέτ. Ανεβαίνει με θάρρος και πλησιάζει τον παπά. Το φως της λαμπάδας τρέμει, γιατί τρέμουνε και τα χέρια της Μαρίας.

-«Μεταλαμβάνει ο δούλος του Θεού Εμμανουήλ, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος», λέει για τρίτη φορά ο παπάς, δακρύζοντας τώρα κι αυτός.

-Αμήν. Είπε με βαθιά φωνή ο μυστικός Χριστιανός.

Σε λίγα λεπτά οι τρεις σκιές χάνονται και πάλι στους σκοτεινούς δρόμους του Ηρακλείου και βιαστικά γυρίζουν στο σπίτι τους. Αυτή τη φορά δε βρέθηκε καμιά γριά στο δρόμο να τους γνωρίσει με το φως της λαμπάδας και να ξαναπει:

-Θεέ μου, δεν κάνεις το θάμα σου, για να σωθούν από έναν κακό Τούρκο οι Χριστιανοί;

Μόνο ο παπα-Γρηγόρης ήξερε, ότι ο Μεχμέτ μπέης ήτανε Χριστιανός, πιο πολύ

πιστός από πολλούς, που λέγονται μονάχα Χριστιανοί.

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com